

A vérfürd? meséje

2009 május 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen.

Csejte (?achtice) ma is csak gyalogosan érhet? el, úgy mint régen. Ha elhagyja valaki Vágújhely határát, és délnyugat felé tart, „eltávolodva a folyóparttól, a hajdan vérszomjas zsarnok uralma alatt Csejte vár és község istenáldotta rónaságára érkezik” – olvasható Mednyánszky Alajos 1844-ben megjelent könyvében. Az ? ismertetésére támaszkodva tudom, hogy a valahai vár II. Miksa idején Kanizsai Dorottya tulajdona volt. „E gazdag asszonyról, aki utolsó tagja volt családjának, fiára, Nádasdy Ferencre szállt a vár, s az ? felesége, Báthory Erzsébet révén jutott ahhoz a szörny? hírnévhez, ami mindaddig kísérni fogja, amíg csak egyenl?vé nem lesz a földdel…”
Báthory Erzsébet kegyetlen volt és szigorú, híján volt mindennem? n?iességnek, és vad szenvedélyek rabja lévén szolgálóleányait a legapróbb hibákért is gyötr? büntetésekkel sújtotta, és órákon át gyönyörködött szegény, megkínzott teremtmények szenvedéseiben. Gombost?vel, ollóval szurkálták, forró vasalóval égették ?ket, meggyújtották az ujjaik köré csavart, olajba mártott gyapjúfonalat, téli éjszakákon levetk?ztették, kútvízzel meglocsolták és kizárták ?ket… Egy napon a hiú n?személy tükre el?tt ült, és egy csekély mulasztás miatti mérgében oly er?vel ütötte arcul a szolgálóját, hogy a lányt azonnal elöntötte a vér. Egy csepp a zsarnok aszszony arcára fröccsent; Erzsébet letörölte, és úgy ítélte meg, hogy b?re még fehérebbé, finomabbá, ragyogóbbá vált, mint annak el?tte. Megtalálta tehát a b?bájossággal olyan régóta, olyan nagyon keresett varázsszerét a megfiatalításnak: a sz?z leányok véréb?l készített fürd? eltünteti az öregedés romboló nyomait.
A Thurzó György vezette törvényszék Báthory Erzsébetet életfogytiglani rabságra ítélte, s azok, „akiknek részük volt az ártatlan vér kiontásában, máglyán vagy pallos által vesztek el”. Az ítéletr?l, a perr?l, amelyet gyanúsnak tartottak mindvégig, Péter Katalin történész néhány éve kismonográfiát jelentetett meg. A történész Csorba Csaba így foglalja össze a per lényegét: „Magának Báthory Erzsébetnek szabályos bírói tárgyalása nem volt. A dokumentumok hiányosak és gyanúsak. Az feltételezhet? – ha a vérfürd? meséje alaptalan is –, hogy Báthory Erzsébet a korban egyébként nem ritka jobbágy- és szolgakínzatások hallgatólagosan elismert mértékén túlment. Az sem lehetetlen, hogy – mint egyes idegorvosok vélték – szexuálpatológiai esetnek számított. Ezek azonban önmagukban még nem magyaráznak meg mindent. Arra is vannak közvetett adataink, hogy Báthory Erzsébet szoros kapcsolatot tartott fenn unokaöccsével, Báthory Gábor erdélyi fejedelemmel, aki éppen Erzsébet aszszony meggyanúsításakor tervezett egy nagy, Habsburg-ellenes hadjáratot, amelyben Erzsébetnek is szerepet szánt. Az erdélyi fejedelemmel való ilyesféle paktálás felségsértésnek számított, s ha kitudódik, birtokelkobzással jár. A rokonság féltette Csejtét és a többi uradalmat, és talán éppen a szadizmusra utaló – részben koholt – vádakkal próbálták eltussolni a valóságot, s félreállítani a politikai színtérr?l Erzsébetet. Nem lehetetlen, hogy utóbbi sejtésben van az igazság.”

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló